

UZASADNIENIE

W dniu 19 kwietnia 2010 roku skarżący W. B. (1) wniósł o wznowienie postępowania w sprawie I C 964/08 przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Tryb i J. D. (1) -Syndykowi Masy Upadłości (...) S.A w upadłości, wskazując na art. 401 pk2 2 kpc oraz art. 407 par 2 kpc z uwagi na pozbawienie możliwości działania.

Nadto wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku oraz uchylene wyroku, bądź zmianę i uwzględnienie powództwa.

Skarżący podniósł, że w okresie wyrokowania w sprawie i okresie następnym przebywał na zwolnieniu lekarskim i wniósł usprawiedliwiony wniosek o odroczenie rozprawy. O treści orzeczenia dowiedział się w dniu 19 stycznia 2010 roku z chwilą podjęcia wezwania do zapłaty kosztów postępowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o odrzucenie skargi , względnie o oddalenie powództwa.

W ocenie pozwanego powód nie wykazał, że był pozbawiony możliwości działania. W sytuacji zaś, gdyby doszło do wznowienia postępowania pozwany wskazał, że powód nie wykazał niezgodnych z prawem działań pozwanego, szkody i związku przyczynowego .

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2010 roku Sąd odrzucił skargę w stosunku do Syndyka Masy Upadłości (...) SA w upadłości z uwagi na brak zdolności sądowej i procesowej.

Postanowieniem z dnia 18 marca 2011 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie I Acz 279/11 oddalił zażalenie W. B. (1).

W toku dalszego postępowania skarżący wniósł o przesłuchanie go w miejscu zamieszkania z uwagi na jego zły stan zdrowia, załączając na potwierdzenie tego dokument prywatny w postaci opinii biegłego.

Postanowieniem z dnia 9 września 2011 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny neurochirurgii , któremu na podstawie danych zawartych w aktach sprawy, a także po osobistym zbadaniu powoda W. B. (1) zlecił sporządzenie opinii na następujące okoliczności :

-jakiego rodzaju schorzenia występują u powoda W. B. (1) z punktu widzenia specjalizacji biegłego i czy uniemożliwiają one dojazd powoda do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim i uczestnictwo w rozprawie, a jeśli tak, to jaki jest przewidywany okres występowania tych schorzeń ,czy też mają one charakter stały i w najbliższym okresie nie jest możliwa podróż i stawiennictwo powoda na rozprawie poza miejscem jego zamieszkania.

Postanowieniem z dnia 13 września 2011 roku Sąd zwrócił się w drodze pomocy sądowej do Sądu Rejonowego w Warszawie P. o przeprowadzenie dowodu z opinii lekarza neurochirurga zgodnie z treścią postanowienia sądu z dnia 9 września 2011r. pozostawiając temuż Sądowi kwestie decyzji co do wyznaczenia osoby biegłego i zwrócił się w drodze pomocy sądowej do Sądu Rejonowego w Warszawie P. o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w miejscu zamieszkania powoda W. B. (1) w charakterze strony w trybie art. 299 w zw. z 304 kpc. na okoliczności ;

-dotyczące roszczeń pozwu a w szczególności wskazania okoliczności faktycznych dochodzonych roszczeń , kwestii zawinięcia pozwanego, poniesionej szkody, sposobu ustalenia wysokości żadanego odszkodowania, związku przyczynowego między treścią rozstrzygnięcia Sądu a poniesioną szkodą .

Powód zawiadomiony prawidłowo nie stawił się na termin rozprawy w sprawie III Cps 262/11. Sąd wezwany zwrócił odezwę bez wykonania.

W postępowaniu wyniku odezwy w sprawie III Cps 295/11 powód kilkakrotnie nie stawił się na termin badania wyznaczany przez biegłego. Biegły wydał opinię po zbadaniu skarżącego w dniu 22 maja 2012 roku.

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2012 roku Sąd ponownie zwrócił się do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powoda W. B. (1) w miejscu zamieszkania w charakterze strony w trybie art. 299 w zw. z 304 kpc. na okoliczności ;

#.

- dotyczące roszczeń pozwu, a w szczególności wskazania okoliczności faktycznych dochodzonych roszczeń,
- kwestii zawinienia pozwanego,
- poniesionej szkody,
- sposobu ustalenia wysokości żądanego odszkodowania,
- związku przyczynowego między treścią rozstrzygnięcia Sądu a poniesioną szkodą i do wniosku załączył odpis opinii lekarza z Cps.295/11 z treści której wynika ,że powód W. B. (1) może uczestniczyć w rozprawie w normalnych warunkach.

W dniu 4 października 2012 roku powód upoważnił fachowego pełnomocnika celem reprezentacji powoda w sprawie odezwy.

W toku postępowania CPS 244/12 pełnomocnik powoda wniósł o usprawiedliwienie nieobecności powoda na posiedzeniu z powodu choroby i przedstawił zwolnienie lekarskie powoda, jak również wnioskował o zmianę terminu posiedzenia z uwagi na obszerność materiału dowodowego . Pełnomocnik wniósł także o odjęcie czynności procesowych w sądzie miejsca zamieszkania powoda.

Na termin posiedzenia w dniu 7 stycznia 2013 roku stawił się pełnomocnik powoda, powód zawiadomiony prawidłowo nie stawił się. Sąd wezwany zwrócił odezwę bez wykonania.

W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2013 roku pełnomocnik powoda wniósł o przeniesienie ze względów celowościowych niniejszej sprawy do Sądu Okręgowego w Warszawie – właściwego ze względu na miejsce zamieszkania powoda.

W dniu 26 kwietnia 2013 roku powód upoważnił fachowego pełnomocnika celem reprezentacji powoda w niniejszej sprawie .

Podczas rozprawy w dniu 29 kwietnia 2013 roku pełnomocnik powoda podtrzymał wniosek o przeniesienie ze względów celowościowych niniejszej sprawy do Sądu Okręgowego w Warszawie.

Sąd postanowił przekazać akta Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi celem wyznaczenia Sądu równorzędnego do rozpoznania sprawy.

W odpowiedzi Sąd Apelacyjny w Łodzi podniósł, że przepisy prawa procesowego nie przewidują możliwości przeniesienia sprawy rozpoznawanej w trybie procesowym do innego Sądu .

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 roku Sąd nadał klauzule wykonalności prawomocnemu postanowieniu Sądu Okręgowego w Piotrkowie trybunalskim z dnia 17 grudnia 2012 roku w zakresie pkt 2.

W piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2013 roku pełnomocnik powoda wniósł o przesłuchanie powoda przed Sądem miejsca jego zamieszkania z uwagi na usprawiedliwioną jego nieobecność.

Podczas rozprawy w dniu 12 sierpnia 2013 roku powód nie stawił się – zawiadomiony prawidłowo. Nie był zobowiązany do obowiązkowego stawiennictwa.

Sąd uchylił swoje postanowienie z dnia 13.09.2011 roku w przedmiocie przesłuchania powoda w drodze pomocy prawnej i oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda jako strony i jako świadka.

Pełnomocnik powoda oświadczył, że przyczyna niestawiennictwa powoda na rozprawie nie uległa zmianie, a aktualnie powód jest po operacji oka na skutek wypadku i jest pod nadzorem szpitala, ma stosowne zaświadczenie, które pełnomocnik zobowiązał się złożyć.

Pełnomocnik powoda poparł powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. B. (1) był Prezesem Zarządu (...) SA. W latach 2000-2005 r.

W sprawie I C 964/08 z powództwa W. B. (1) przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Tryb i J. D. (2) -Syndykowi Masy Upadłości (...) S.A w upadłości powód wniósł o zasądzenie kwoty 172.000 zł.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany J. D., jako nadzorca sądowy i kolejno Syndyk Masy Upadłości (...) S.A w upadłości doprowadził do niekorzystnego dla powoda rozporządzenia mieniem firmy (...), w niekorzystnym terminie złożył wniosek o ogłoszenie upadłości, czym naraził powoda na szkodę w postaci pozbawienia powoda należnego wynagrodzenia. Roszczenie wobec Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. nie zostało sprecyzowane. Z treści uzasadnienia wynika, że powód wywodzi swoje roszczenie z wydania dwóch postanowień o umorzeniu postępowania układowego w sprawie GUk10/02 i ogłoszeniu upadłości w sprawie V GU4/04.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

W faksie nadanym w dniu 14 lipca 2009 roku powód wniósł o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 15 lipca 2009 roku z wnioskiem o usprawiedliwienie niestawiennictwa i załączając zaświadczenie lekarza sądowego z 14 lipca 2009 roku z treści którego wynikało, że powód jest niezdolny do stawienia na wezwanie Sądu na okres 3 miesięcy.

Sąd postanowił odroczyć rozprawę na dzień 30.09.2009 roku.

W faksie nadanym w dniu 29 września 2009 roku (wpłynął o godz. 10.46) powód wniósł o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 30 września 2009 roku na godz.13.00 z wnioskiem o usprawiedliwienie niestawiennictwa i załączając zaświadczenie lekarza sądowego z 23 września 2009 roku z treści którego wynikało, że powód jest niezdolny do stawienia się w dniu 30 września 2009 roku na wezwanie Sądu i niezdolność ta potrwa do 30 października 2009 roku.

W toku posiedzenia Sąd nie uwzględnił wniosku o odroczenie rozprawy. W dniu 30 września 2009 roku Sąd orzekł o oddaleniu powództwa i zasądził od powoda na rzecz Prokuratury Generalnej SP kwotę 7200 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Strony nie zaskarżyły rozstrzygnięcia.

Wyrok uprawomocnił się w dniu 21 października 2009 roku.

(dowód: akta I C 964/08 pozew k. 2-19, odpowiedź na pozew k. 272 – 282, pismo k. 533-534, zaświadczenie k. 535, pismo k. 585 -586, zaświadczenie k. 587, wyrok k. 591)

Powód o wydanym wyroku dowiedział się w dniu 19 stycznia 2010 roku, gdy otrzymał wezwanie do zapłaty kosztów postępowania w sprawie I C 964/08. Powód zachował trzymiesięczny termin na wniesienie skarg o wznowienie postępowania.

(dowód: pozew k. 4)

Postępowanie układowe przedsiębiorstwa (...) zostało otwarte postanowieniem Sądu Rejonowego – Sądu Gospodarczego w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 13 maja 2002 roku.

Sąd wyznaczył Sędziego Komisarza w osobie SSR M. C. i nadzorcę – E. K..

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2003 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie GUK10/02 umorzył postępowanie układowe.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2003 roku w sprawie X Gz. 85/03 Sad Okręgowy Łodzi oddalił zażalenie dłużnika na powyższe postanowienie.

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2004 roku Sąd Najwyższy w sprawie II CK234/04 odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2005 roku w sprawie V GU4/04 Sąd Rejonowy – Wydział Gospodarczy w P., ogłosił upadłość dłużnika (...) SA w G. w celu likwidacji majątku dłużnika. Wyznaczył Sędziego Komisarza w osobie SSR M. C. oraz Syndyka Masy Upadłości w osobie J. D. (2).

Dłużnik nie wniósł środka zaskarżenia na postanowienie o ogłoszeniu upadłości.

Postanowieniem z dnia 6 października 2005 roku w sprawie V GUp 6/05 Sędzia Komisarz zezwolił na sprzedaż przedsiębiorstwa upadłego w całości w drodze przetargu.

(dowód: akta I C 964/08 postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 563 – 566, postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 567 -571, postanowienie k. 572-577 , postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 555- 562, postanowienie k. 500)

Jak wynika z informacji udzielonej przez KRS w P. Tryb. na wniosek Sądu z dnia 16 listopada 2010 roku podmiot (...) S.A w upadłości został wykreślony z rejestru przedsiębiorców dnia 3 listopada 2009 roku.

(...) S.A w upadłości nie posiada następców prawnych.

(dowód: informacja k. 51)

Powyżej określony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wskazane w/w dokumenty i materiał ten jest niesporny i nie był kwestionowany.

Sąd zważył co następuje:

Instytucja wznowienia postępowania opiera się na przysługującej poza tokiem instancji skardze o presumpcję wadliwego procesu i zastąpienie zapadłego orzeczenia orzeczeniem nowym. Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu wyrokowi powoduje, że przywrócenie stanu sprzed zamknięcia ulegającemu wznowieniu postępowania sądowego może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99 OSNP 2001/4/133).

Zgodnie z treścią art. 401 pkt 2 kpc można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli skutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

W praktyce i orzecznictwie wypracowano bardzo rozległy katalog sytuacji, kwalifikowanych jako pozbawienie strony możliwości działania, stanowiących podstawę wznowienia postępowania.

Wznowienie postępowania z omawianej przyczyny nieważności jest dopuszczalne we wszystkich przypadkach, w których strona z tego czy innego powodu wbrew przepisom ustawy w ogóle nie była zastąpiona w procesie, a więc gdy postępowanie odbyło się bez niej, mimo że powinno być przeprowadzone w jej obecności (S. Gołąb, Z. Wusatowski, Kodeks, s. 490).

W praktyce konieczna jest analiza konkretnej sprawy, by ocenić, ustalić w sposób wiążący, czy dany stan faktyczny, podany w skardze o wznowienie postępowania jako przykład pozbawienia strony możliwości działania, rzeczywiście uniemożliwił stronie działanie w poprzednim procesie, czy rzeczywiście wypełnia przesłanki zastosowania art. 401 pkt 2 KPC. Kwestia, czy dany stan faktyczny mógłby być również podstawą zarzutu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw, nie jest istotny o tyle, że do skutecznego wniesienia skargi nie trzeba wykazać się uprzednim wykorzystaniem zwyczajnych środków odwoławczych (apelacji czy skargi kasacyjnej) w poprzednio toczącym się postępowaniu.

Należy jednak zaznaczyć, że ocena istnienia omawianej podstawy wznowienia powinna odbywać się z uwzględnieniem faktu, iż pozbawienie strony możliwości działania stanowić może również jednocześnie naruszenie zasady równości stron postępowania. Powołanie się przez stronę na omawianą podstawę wznowienia zobowiązuje sąd do oceny stanu faktycznego z uwzględnieniem oceny, czy i jaki wpływ pozbawienie strony możliwości działania wywarło na realizację zasady równości stron w postępowaniu, zaskarżonym skargą.

	Aktualny również co do pozbawienia strony możliwości działania z art. 401 pkt 2 KPC jest pogląd M. P. (Pozbawienie, s. 57), iż pozbawienie strony możliwości obrony swych praw (o którym mowa w art. 379 pkt 5 KPC) nie musi być zawinione przez organ wymiaru sprawiedliwości, stronę przeciwną, interwenienta czy osobę trzecią. Cytowany autor sprzeciwia się sprowadzaniu przyczyn nieważności do rażących uchybień proceduralnych sądu, graniczącego niemal z przypisywaniem sądowi winy w pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw (zob. tamże, s. 54 i n.). Zatem pozbawienie strony możliwości działania, w ogóle nie musi nastąpić wskutek naruszenia przepisów prawa, lecz konkretyzuje ono ex nunc uchybienie procesowe tkwiące w samym wydaniu orzeczenia, które nie powinno było zapaść przed umożliwieniem stronie obrony swych praw i w tym znaczeniu	
--	---	--

	<p>uchybia prawu procesowemu (tak M. Piekarski, Pozbawienie, s. 59, odnośnie do pozbawienia możliwości obrony swych praw; takie samo stanowisko zdaje się zajmować M. Allerhand, Kodeks, s. 468).</p>	
<p>Przeciwne stanowisko zajmują M. S. (Wznowienie, s. 144) i W. S. (Nieważność, s. 151). Ich zdaniem w wypadkach pozbawienia strony możliwości obrony swych praw w procesie musi następować naruszenie przepisów prawa procesowego. Wynika to z samej istoty tej przyczyny jako uchybienia procesowego. W. B. (Wznowienie, P.. 1967, Nr 12, s. 33) uważa, że brak należytej reprezentacji jest zawsze wynikiem naruszenia przepisów prawa, natomiast pozbawienie uczestnika możliwości działania może być, albo nie musi być wywołane naruszeniem tych przepisów. Trzeba zatem, zdaniem tego autora, przyjąć, że wzmianka o naruszeniu przepisów prawa odnosi się tylko do pozbawienia uczestnika możliwości działania.</p>		

	<p>W myśl post. SN z 24.3.2010 r. (V CZ 14/10, L.) określona w art. 401 pkt 2 KPC podstawa wznowienia postępowania zachodzi jedynie wówczas, gdy naruszenie przepisów postępowania, które skutkuje pozbawieniem możliwości działania, jest wynikiem postępowania sądu lub strony przeciwnej, powoduje całkowite pozbawienie skarżącego możliwości obrony jego praw.</p>
--	---

	<p>Pozbawienie możliwości działania nie musi wywierać wpływu na wynik sprawy i nie jest nim niemożliwość udowodnienia przez stronę jej twierdzeń, lecz jest nim formalny brak możliwości działania bez względu na to, czy działanie strony w procesie mogłoby mieć znaczenie dla istoty rozstrzygnięcia. Dlatego też mimo istnienia</p>
--	---

	tej podstawy wznowienia ostatecznie zaskarżone rozstrzygnięcie może się okazać merytorycznie trafne (zob. uzasadnienie uchw. SN z 18.7.1968 r., <u>III CZP 59/68</u> , OSNC 1969, Nr 7-8, poz. 124).
--	--

	Jak słusznie zauważył SN z uzasadnieniem wyr. z 28.7.1999 r. (<u>I PKN 154/99</u> , OSNAP 2000, Nr 21, poz. 81), wzruszenie prawomocnego orzeczenia w wyniku uwzględnienia podstawy wznowienia, określanej jako pozbawienie strony możliwości działania, powinno być obwarowane ostrzejszymi restrykcjami niż wzruszenie nieprawomocnego orzeczenia w związku z przyczyną nieważności wskazaną w <u>art. 379 pkt 5 KPC</u> . W sprawie wszczętej w wyniku wniesienia skargi o wznowienie postępowania konieczne jest wykazanie, że zachodzi związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem prawa procesowego a pozbawieniem strony możliwości działania.
--	---

--	--

--	--

	W post. z 14.4.1999 r. (<u>II UKN 178/99</u> , OSNAP 2000, Nr 15, poz. 599) SN stwierdził, że pozbawienie strony możliwości działania występuje wtedy, gdy wskutek naruszenia prawa procesowego sąd uniemożliwia stronie prowadzenie procesu
--	---

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu powód został pozbawiony możliwości działania.

Powód w faksie nadanym w dniu 29 września 2009 wniósł o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 30 września 2009 roku z wnioskiem o usprawiedliwienie niestawiennictwa i załączył zaświadczenie lekarza sądowego z 23 września 2009 roku z treści którego wynikało, że powód jest niezdolny do stawienia się w dniu 30 września 2009 roku na wezwanie Sądu i niezdolność ta potrwa do 30 października 2009 roku.

Powyższe pozwala na przyjęcie, że powód skutecznie wniósł o odroczenie rozprawy, jego nieobecność była usprawiedliwiona, zaś Sąd nie uwzględnił tego wniosku, wydał orzeczenie kończące postępowanie, i okoliczność ta stanowiła naruszenie prawa i skutkowałą pozbawieniem powoda możliwości działania.

Podkreślić należy, że niezdolność do stawiennictwa powoda obejmowała także okres na wniesienie środka zaskarżenia zwyczajnym trybie postępowania .

Nadto podkreślić należy, że powód nie posiadał pełnomocnika w sprawie.

W ocenie Sądu, uwzględniając powyższe, doszło w sprawie I C 964/08 do naruszenia przepisów prawa, co skutkowało pozbawieniem powoda możliwości działania i zachodzi okoliczność do wznowienia postępowania w sprawie w oparciu o art. 401 pkt 2 kpc.

Zgodnie z treścią art. 407 § 1 kpc skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

Powód o wydanym wyroku dowiedział się w dniu 19 stycznia 2010 roku, gdy otrzymał wezwanie do zapłaty kosztów postępowania w sprawie I C 964/08. Powód zachował więc trzymiesięczny termin na wniesienie skargi o wznowienie postępowania.

Zgodnie z treścią art. 412 § 1 kpc Sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia.

§ 2. Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd stosownie do okoliczności bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W stadium merytorycznego rozpoznania skargi o wznowienie postępowania, przedmiotem badania sądu jest istnienie podstawy wznowienia podanej przez skarżącego, badanie istnienia błędów, które wyczerpują daną podstawę. Istnienie podstaw wznowienia postępowania sąd będzie badał wszechstronnie na podstawie materiału faktycznego ze sprawy poprzedniej i przytoczonego w skardze i w związku z nią. Dla udowodnienia prawdziwości podstawy, jej istnienia, skarżący władny jest przytaczać dowody i powoływać fakty bez jakichkolwiek ograniczeń. Na zasadzie równouprawnienia takie samo przysługuje przeciwnikowi skarżącego (M. S., Wznowienie, s. 185).

Sąd jest związany granicami określonymi przez podstawę wznowienia (tak samo M. S., Wznowienie, s. 189, oraz SN w post. z 12.10.2001 r., III AO 29/01, OSNP 2002, Nr 13, poz. 319). W. S. ((...) środków, s. 699 i n.) przyjmuje, że w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania sąd jest związany zarówno podstawami wznowienia, jak i wnioskami skargi. Treść tego środka ogranicza w zasadzie zakres postępowania odwoławczego, a wyjątek przyjmuje się tylko odnośnie do badania istnienia bezwzględnych przesłanek procesowych (np. dopuszczalności drogi sądowej).

Autor ten, twierdząc, że wskazana przez stronę podstawa wznowienia nie może być następnie zmieniona, precyzuje jednak, że przez zmianę podstawy wznowienia należy rozumieć powołanie się na inną podstawę wznowienia zamiast dotychczasowej, obojętne już, czy z tej samej grupy przyczyn, czy z drugiej, a więc czy zmienia się jedną przyczynę nieważności na inną przyczynę nieważności, czy też na jakąś właściwą przyczynę restytucyjną. Nie będzie natomiast zmiany

podstawy wznowienia, gdy skarżący bądź to bardziej substancjonuje tę samą podstawę, bądź też przytacza nowe okoliczności na jej uzasadnienie. Tym bardziej sąd nie będzie mógł z urzędu uwzględnić innej przyczyny nieważności jako podstawy uzasadniającej wznowienie postępowania, bowiem w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o wznowienie postępowania rozpoznaje on sprawę w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Nie ma możliwości uwzględniania przez sąd z urzędu przyczyn powodujących nieważność postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem, kwestia ta bowiem została uregulowana w sposób wyraźny i odmienny (W. S., Nieważność, s. 157). Zdaniem W. B. (Wznowienie, P.. 1968, Nr 1, s. 55), jeżeli otwarty jest jeszcze termin, istnieje możliwość wniesienia drugiej skargi o wznowienie, opartej na innej podstawie niż skarga wniesiona przedtem, musi istnieć wówczas także możliwość powołania w tej ostatniej skardze, nowej podstawy czy to obok, czy zamiast podstawy pierwotnej.

Postępowanie ze skargi o wznowienie postępowania nie jest nowym postępowaniem, posiadającym odrębny od poprzedniego, własny przedmiot. Postępowanie to, ze względu na ściśle podmiotowe i przedmiotowe powiązanie z postępowaniem prawomocnie zakończonym, należy traktować jako kontynuację dotychczasowego postępowania na zasadach podstaw skargi określonych w art. 399 i następnym k.p.c. Zasady te doprowadzają do rozpoznania przez sąd istoty tego samego sporu po stwierdzeniu dopuszczalności wznowienia (por. art. 412 k.p.c. Postanowienie Sądu Najwyższego II CZ 151/02).

W postępowaniu ze skargi o wznowienie sąd nie rozpoznaje zarówno roszczeń zgłoszonych po raz pierwszy w tym postępowaniu, jak i roszczeń uprzednio zgłoszonych, których nie dotyczy podstawa wznowienia (art. 412 § 1 KPC Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 2012-01-19, I PK 82/11O.: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2012, Nr 23-24, poz. 288, str. 995)

Merytoryczne orzekanie przez sąd po rozpoznaniu skargi sprowadza się zasadniczo do oddalenia skargi o wznowienie, w razie uznania jej za bezzasadną lub zmiany zaskarżonego orzeczenia w razie jej uwzględnienia.

Odmiennej redakcji wyroku wymaga jednak uwzględnienie skargi opartej o podstawę nieważności . Konieczne jest wtedy uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zniesienie postępowania w zakresie, w jakim było dotknięte nieważnością i nie jest możliwa zmiana nieistniejącego w związku z tym (uchylonego) orzeczenia. Sprawa musi być wówczas rozstrzygnięta "od nowa", co mieści się w formule zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Gdy uzasadniona okaże się podstawa wznowienia w postaci pozbawienia strony możliwości działania, postępowanie w sprawie podlega uzupełnieniu w zakresie czynności procesowych oraz postępowania dowodowego, zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności (K. P., Postępowanie, s. 499). W tej sytuacji wyrok wydany po ponownym rozpoznaniu sprawy nie musi mieć treści odmiennej od poprzedniego, jeśli mimo wadliwości postępowania sprawa co do meritum została rozstrzygnięta prawidłowo.

Sąd wydając wyrok, po ponownym rozpoznaniu sprawy w wyniku wznowienia postępowania, bierze za podstawę rozstrzygnięcia stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy wyznaczonej w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania (por. postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 1994 r., III CZP 41/94, PS 1998, nr 2, s. 100).

W niniejszej sprawie Sąd wznowił postępowanie uznając, że postępowanie jest objęte sankcją nieważności od momentu ostatniej rozprawy w sprawie, tj 30.09.2009 r. i obejmuje wydanie orzeczenia w tym dniu , dlatego też Sąd w świetle powyższych ustaleń uchylił wyrok wydany w dniu 30.09.2009 roku .

Z uwagi na prawomocne odrzucenie skargi w stosunku do Syndyka Masy Upadłości postępowanie dotyczy wyłącznie roszczeń wobec Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił wniosek o dopozwanie do udziału w sprawie Syndyka Masy Upadłości – J. D. (2) także z uwagi, że nie posiada on zdolności sądowej i procesowej w sprawie i Sąd oddalił dalsze wnioski dowodowe dotyczące zarzutu niewłaściwej działalności Syndyka, w tym przesłuchanie go w charakterze strony, również dopuszczenie dowodu z całości akt upadłościowych oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, gdyż ograniczenie przedmiotu rozpoznania sprawy nie uzasadniało merytorycznej analizy w/w sprawy, zwłaszcza kwestii wysokości straty i działań syndyka, dla wydania rozstrzygnięcia wystarczającym był dopuszczony dowód z poszczególnych dokumentów tych akt.

Sąd, oddalił powyższe wnioski także ze względu na określone terminy dla wniosków dowodowych , które nie zostały przez Sąd przedłużone i których nie dotrzymała strona powodowa.

Zgodnie z treścią art. 417¹ § 2 kc jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Źródłem szkody według art. 417¹ § 2 KC jest niezgodne z prawem "prawomocne orzeczenie". Pojęcie to obejmuje zarówno wyroki, jak i postanowienia sądowe, od których nie przysługuje środek odwoławczy.

Wykluczone jest dochodzenie odszkodowania w tym trybie, jeżeli szkoda powstała wskutek wydania nieprawomocnego orzeczenia sądowego niezgodnego z prawem. Orzeczenie nieprawomocne nie ma charakteru trwałego, strona postępowania zaś - jako zobowiązana do strzeżenia własnych interesów - powinna wykorzystać wszystkie instancyjne środki prawne, by doprowadzić do zmiany niekorzystnego i niezgodnego z prawem orzeczenia oraz zapobiec ewentualnej szkodzie.

W procedurze cywilnej istnieje możliwość wzruszenia prawomocnego orzeczenia sądu w efekcie wznowienia postępowania (art. 399 KPC), gdy dojdzie do uchylenia lub zmiany wyroku. Wówczas to bowiem sąd, na wniosek skarżącego, w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie orzeka o zwrocie

	<p>spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia lub o przywróceniu stanu poprzedniego (art. 415 KPC). Rozstrzygnięcie w tym zakresie nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu w osobnym procesie naprawienia szkody poniesionej wskutek wykonania wyroku. Podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa stanowiłby art. 417¹ § 2 KC (zob. M. Safjan, Odpowiedzialność odszkodowawcza, s. 69; zob. także uchw. SN z 30.5.2003 r., III CZP 34/03, Prok. i Pr. 2004, Nr 2, poz. 30, z glosą L. Boska, PiP 2003, z. 12, s. 119).</p>
--	--

	<p>Według pierwotnej wersji przyjętej w art. 424¹ § 1 KPC, skarga przysługiwała od prawomocnego orzeczenia drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia przy wykorzystaniu innych środków prawnych nie było możliwe. W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługiwała także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanej przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że w chwili rozpatrywania skargi była możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (art. 424¹ § 2 KPC).</p>
--	--

	<p>Ustawa z 22.7.2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie 25.9.2010 r. i ma (w zakresie nowelizacji art. 417¹ KC) zastosowanie do orzeczeń, które uprawomocniły się od dnia 17.10.1997 r., zmieniła w istotny sposób zasady funkcjonowania "przedsądu" w sprawach odszkodowawczych.</p>
--	--

	<p>Odrębnie uregulowano przedsąd w postępowaniu procesowym i nieprocesowym. W tym pierwszym konieczność wystąpienia z żądaniem stwierdzenia niezgodności z prawem ogranicza się obecnie wyłącznie do prawomocnych wyroków sądów drugiej instancji</p>
--	---

	kończących postępowanie w sprawie, jeżeli przez wydanie takiego wyroku stronie wyrządzona została szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Ponadto, w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, żądanie takie może odnosić się również do prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, mimo że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, jeżeli zmiana lub uchylenie wyroku nie są już możliwe (art. 424 ¹ KPC).
--	--

	W sferze postępowania nieprocesowego, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem wymagana jest w odniesieniu do prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, którego zmiana lub uchylenie w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Od tego ostatniego warunku istnieje wyjątek analogiczny do tego, który odnosi się do wyroków w postępowaniu procesowym (art. 519 ² KPC).
--	---

	Wyłączona jest skarga od wyroków sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego. W takich wypadkach orzeczenie Sądu Najwyższego traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.
--	---

	Najistotniejszą treścią nowelizacji z 22.7.2010 r. jest jednoznaczne stwierdzenie, że w przypadkach prawomocnych orzeczeń, w których skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w drodze omówionej powyżej skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych (art. 424 ^{1b} KPC). O naruszeniu prawa rozstrzyga
--	--

	zatem samodzielnie sąd rozpoznający pozew o naprawienie szkody. Stosownie do tego znowelizowano komentowany tu art. 417 ¹ KC w jego § 2 stanowiąc, że wymóg stwierdzenia we właściwym postępowaniu niezgodności orzeczenia z prawem nie obowiązuje, jeżeli przepisy odrębne stanowią inaczej.
--	--

	Znowelizowany art. 417 ¹ § 2 KC ma, jak już wspomniano, zastosowanie do orzeczeń, które uprawomocniły się od dnia 17.10.1997 r. Ponadto ustawa zmieniająca wprowadziła przepis przejściowy dotyczący terminu przedawnienia roszczenia o odszkodowanie - w przypadku orzeczenia niezgodnego z prawem, które uprawomocniło się po 17.10.1997 r., a przed 1.9.2004 r. termin ten nie rozpoczyna biegu przed dniem wejścia w życie tej ustawy, czyli przed 25.9.2010 r. Specjalnie unormowano też w odniesieniu do tych orzeczeń termin zawity do wniesienia skargi o stwierdzenie ich niezgodności z prawem - wynosi on dwa lata od wejścia w życie ustawy nowelizującej (art. 4 tej ustawy).
--	---

--	--

W przedmiotowej sprawie odnosząc się do postanowienia o ogłoszeniu upadłości z dnia 15 lipca 2005 roku w sprawie V GU4/04 Sąd Rejonowy – Wydział Gospodarczy w P. oraz postanowienia o umorzeniu układu z dnia 14 stycznia 2003 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie GUk10/02 stwierdzić należy, że odnośnie postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości w stosunku do tego rozstrzygnięcia zachodzą okoliczności określone art. 424¹. § 2 kpc.

Rozpoznanie ewentualnie roszczenia o odszkodowanie wymagać będzie stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i dlatego też Sąd oddalił powództwo w tej części jako przedwczesne.

Odnosząc się do postanowienia o umorzeniu układu zważyć należy, że powód wykorzystał przysługujące środki zaskarżenia. Finalnie od wydanego rozstrzygnięcia została wniesiona ostatecznie kasacja. W sytuacji tej art. 424¹. § 1 kpc. nie ma zastosowania i rozpoznanie roszczenia powoda następuje w oparciu o przepisy ogólne.

Roszczenie powoda w ocenie Sądu uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 442¹. § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

W przedmiotowej sprawie przyjmując, nawet najbardziej optymalny wariant, że termin przedawnienia roszczenia ma być liczony od momentu wydania rozstrzygnięcia w trybie kasacyjnym uznać należy, że roszczenie powoda jest przedawnione.

Sąd Rejonowy wydał orzeczenie w dniu 14 stycznia 2003 roku, postanowieniem z dnia 14 marca 2003 roku w sprawie X Gz. 85/03 Sąd Okręgowy Łodzi oddalił zażalenie dłużnika na powyższe postanowienie.

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2004 roku Sąd Najwyższy w sprawie II CK234/04 odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Postępowanie w sprawie I C 964/08 zostało wszczęte w dniu 9 lipca 2008 roku po upływie trzyletniego okresu przedawnienia, dlatego też podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia należy uznać za zasadny i skutkujący oddaleniem powództwa.

Sąd pominął wniosek o przesłuchanie stron uznając, że zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający i że wszelkie okoliczności sprawy niezbędne dla rozstrzygnięcia zostały już w sprawie wykazane oraz że zeznania te nie wnoszą żadnych istotnych okoliczności do sprawy z uwagi na przedmiot rozpoznania sprawy i kompletność materiału dowodowego.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie W. B. (1) w charakterze świadka mając na uwadze okoliczność niedopuszczalności łączenia statusu strony postępowania z osobowym źródłem dowodowym w sprawie.

Na marginesie wskazać należy, że podniesione przez stronę pozwaną argumenty, w tym, że strona powodowa nie wykazała niezgodnych z prawem działań pozwanego, szkody i związku przyczynowego ewentualnych działań pozwanego ze szkodą jaką poniósł powód zasługują na uwzględnienie.

Zarzuty powoda prowadzą się w zasadzie do kwestionowania ekonomicznych skutków upadłości i związanych z tym, w odczuciu powoda, niewłaściwych zachowań Syndyka, nie zostały podniesione żadne okoliczności i uchybienia pod adresem działań Sądu, i takowe też ewentualne uchybienia nie zostały wykazane w toku kontroli instancyjnej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, stosując zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania oraz na podstawie art. 11 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.